

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa R. T.
przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 14 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 lipca 2018 r., sygn. akt I ACa (...), I ACz (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej;**
- 3) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym przyznaje adw. J. Ł. ze Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w (...)) kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych, powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda R. T. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 lipca 2018 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji, czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl). Skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, www.sn.pl).

Zdaniem skarżącego, istnieje potrzeba dokonania wykładni przepisów prawnych, które wywołują istotne rozbieżności w orzecznictwie sądów. Przepisów tych skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej jednak nie wskazał, zaś wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi

kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV CSK 613/14, www.sn.pl).

Wobec sprowadzenia przez skarżącego argumentacji do problematyk prawa osoby osadzonej do bycia pozbawionym wolności w godnych warunkach, jako odrębnego dobra osobistego podlegającego ochronie, należy przypomnieć, że według aktualnego stanowiska Sądu Najwyższego nie ma potrzeby wyodrębniania autonomicznego dobra osobistego w postaci prawa do godnego odbywania kary pozbawienia wolności, gdyż zawiera się ono w dobru osobistym, jakim jest godność człowieka (uzasadnienie uchwały 7 sędziów SN z dnia 18 października 2011 r., sygn. akt III CZP 25/11, OSNC 2012, nr 2, poz. 15, zob. też wyroki SN z dnia 19 października 2011 r., sygn. akt II CSK 721/10, z dnia 24 kwietnia 2013 r., sygn. akt IV CSK 587/12, www.sn.pl). Brak jest podstaw do modyfikacji tego stanowiska, czy powrotu do poglądu wyrażonego w wyroku SN z dnia 17 marca 2010 r., sygn. akt II CSK 486/09, www.sn.pl. Problem wyodrębnienia prawa osoby osadzonej do bycia pozbawionym wolności w godnych warunkach nie miałby zresztą wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, skoro Sąd Apelacyjny analizował godność osobistą skarżącego właśnie w kontekście jego osadzenia.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi przez pełnomocnika ustanowionego przez Sąd z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w związku z § 8 pkt 6 i w związku z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t. j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18).

jw